

Martin Fahlgren

I fablernas värld med åtföljande skeppsbrott

Ibland blir man förbluffad över vilken okunnighet som vissa skribenter visar prov på när det gäller Ryssland, Ukraina och kriget. Dumheter förekommer givetvis i bloggar, men även mainstream-media är drabbade, och vänsterpressen är heller inte förskonad från detta.

Att det inom vänstern finns meningsskiljaktigheter och olika bedömningar av kriget är inte så underligt, särskilt med tanke på att vänstern inte är ideologiskt enhetlig, utan tillhör eller har formats/skolats i olika politiska traditioner – stalinism, maoism, trotskism, anarkism.

De som härrör ur en stalinistisk och maoistisk tradition, anser ofta (efter Sovjetunionens sammanbrott) att USA är den enda imperialistiska supermakten och att allt som bekämpar USA därför är bra. Det är en viktig orsak till att dessa kretsar under inbördeskriget i Syrien stödde Assad-regimen och var positiva till Rysslands ingripande på dess sida. Även om de flesta uttalat sig emot invasionen, så har de i flera avseenden godtagit synsättet att Ryssland ägnar sig åt ett ”existentiellt” försvar mot ett aggressivt expanderande USA-NATO. Därför lägger de också stor vikt vid att Ukraina skulle vara kraftigt nazifierat (den s k Azov-bataljonen¹ blir där ett ständigt återkommande tema). Att Ryssland är en imperialistisk kärnvapenmakt som ständigt blandar sig i omgivande staters angelägenheter och att Putin-regimen är mycket reaktionär, med storryska ambitioner, det blundar de för eller bortser från.

Men här ska vi inte orda mer om det, utan titta lite närmare på en vänsterorganisation som tillhör en annan tradition, den trotskistiska, och som borde ha mindre skygglappar och färre ideologiska låsningar. Jag syftar här på den svenska organisationen *Revolution* och dess internationella organisation IMT (Internationella Marxistiska Tendensen). Dess första stort upplagda artikeln om kriget visade sig nämligen vara späckad med uppgifter och bedömningar som var fullständigt gripna ur luften. Vi ska visa det med utförliga citat som egentligen inte borde behöva kommenteras, för de är så barocka och så verklighetsfrämmande att de flesta som vet något om krigets förlopp borde inse det. Men vi ska vara övertydliga och påpeka många av grodorna.

Artikelförfattaren är inte vem som helst, utan IMT:s mest kände ledare och teoretiker, britten Alan Woods. Han har skrivit en hel del läsvärt om arbetarrörelsens historia, marxism, trotskism m m. Men så kom Ukraina-kriget och då tappade han helt koncepterna. I sin artikel, daterad dagen efter krigsutbrottet, hade han inte några som helst fakta att komma med. Däremot svalde han med hull och hår Putins dagdrömmar om hur kriget skulle vinnas (i själva verket trodde Woods uppenbarligen att Ryssland redan vunnit). Artikeln är så vetlös att det är förvånande att man inte kommit med självkritik och försökt rätta till dumheterna.²

Det mest absurda avsnittet har rubriken *Kan Ukraina stå emot?* Efter att ha citerat ukrainske utrikesministern som sagt att man ”kommer att försvara sig och vinna” skriver Woods:

Stora ord! Men tomma ord. Den ukrainska armén befinner sig i en enda röra, efter att ha tagits på sängen av den plötsliga attacken. I vilket fall hade den knappast kunnat stå emot den mäktiga ryska

¹ Om vi ska vara noga med fakta, så finns inte längre någon ”Azov-milis”. Efter omorganisation införlivades den i ukrainska armén, dvs utgör inte längre en fristående milis. Därmed har den små möjligheter att föra krig efter egna preferenser (även om det finns högerextremister kvar i organisationen). Stora delar av den nya brigaden förlades till Mariupol (vid Azovsjön) där de således stridit mot ryssarna. De flesta borde därför vid det här laget vara döda eller tillfångatagna.

² Den svenska översättningen av artikeln hade rubriken *Imperialisternas hyckleri och invasionen av Ukraina* och finns här: <https://www.marxist.se/imperialisternas-hyckleri-och-invasionen-ukraina>

armén. Så snart man i väst tillkännagav att man inte skulle skicka trupper för att försvara Ukraina avgjordes frågan på förhand.

...

Från första början har regeringen i Kiev varit hjälplös. Genom att envist insistera på sin rätt att gå med i Nato – en tydlig provokation mot Moskva – lade den sin överlevnad i händerna på väst. Det var ett stort misstag.

Trots alla vackra tal och stora ord har imperialisterna inte det minsta intresse av att hjälpa Ukrainas folk. De ses bara som brickor i stormakternas politiska spel.

...

Man har även rapporterat att ryska styrkor tagit sig in i Ukraina, och att den ukrainska militären vid gränsen inte ”gör något motstånd mot de ryska enheterna”.

Woods tror uppenbarligen att Ukraina inte har en chans, att USA och Nato inte har ”minsta intresse av att hjälpa Ukraina” och att den ukrainska militären inte ens gjort motstånd.

Han citerar därefter okritiskt journalisten Dmitri Kovalevich:

Obekräftade meddelanden på internet i Ukraina menar att runt 70 procent av de vapen man nyligen fått från väst omedelbart förstörts vid vapendepåer. Vår militär beklagar att dessa depåer leddes av officerare som visade sig vara ryska agenter, och helt enkelt sprängde dem i luften.

Uppdatering: alla turkiska Bayraktar-drönare förstördes också på flygfälten.

Rebeller från Donetsk intog staden Mariupol. Nästan inget motstånd från den ukrainska armén – de gick bara in i staden.

Enligt uppgift erövrades Ukrainas gränsposteringar i Sumy-regionen [i nordöstra Ukraina]. Ryska marinsoldater intog Odessaregionen. Luftvärnsförsvaret i Kiev träffades av ballistiska robotar – inom en timme förlorade Ukraina nästan hela sitt luftvärnssystem.

Nästan ingenting stämmer här:

Att större delen av de vapen som fåtts från väst skulle ha förstörts av ukrainska officerare som var ryska agenter, är bara struntprat. Mariupol hade inte alls fallit – och de ryska styrkorna har inte ens i skrivande stund (18/4) fullständigt lyckats nedkämpa allt väpnat motstånd där, medan Odesa knappt ens attackerats... än! De turkiska drönarna har med stor framgång använts för att oskadliggöra 100-tals ryska stridsvagnar och andra militärfordon (ryssarna har vid flera tillfällen skruttat med att ha lyckats skjuta ned sådana drönare – som inte borde ha existerat om vi ska tro den fabulerande journalisten). Och: trots att Ukraina ska ha förlorat ”nästan hela sitt luftvärnssystem” så har det kommit flera rapporter om nedskjutning av flygplan, helikoptrar och missiler och t o m videoupptagningar som visar detta.

Sänkningen av den ryska robotkryssaren *Moskva* (rapporterad 13-14/4), visar att ukrainarna även har missiler som kan användas mot sjömål. Om man inte föredrar att sätta tilltro till den ryska versionen, enligt vilken fartyget av någon oförklarlig anledning drabbats av en brand som spred sig så att ett stort ammunitionsförråd sprängdes och båten sjönk när man försökte bogsera den till Sevastopol. En inte särskilt övertygande förklaring, eftersom krigsfartyg är konstruerade för att motstå bränder och oftast har mycket bra brandskydd och brandsläckningsutrustning. Det faktum att ryska försvarsministeriet dagen efter uppgav att de förstört ”en fabrik som tillverkar sjö- och luftvärnsrobotar”, talar ytterligare emot den ryska versionen:³ Varför göra det om kryssaren sjunkit pga en olycka? Nyligen publicerades också foton (via ryska twitter-inlägg) som påstås visa den skadade robotkryssaren – *se nästa sida*.

³ www.aftonbladet.se/nyheter/a/r/ERM68/putins-svar-kiev-bombat-timmar-efter-flaggskepet-moskva-sjunkit

Ett sidospår: Den brinnande robotkryssaren *Moskva*

Experter hävdar att övre bilden visar hål i fartyget. Överlevande bekräftar missilattacken.⁴

⁴ Se www.aftonbladet.se/nyheter/a/Or9qeO/namn-pa-doda-matroser-fran-flaggskeppet-moskva-avslojas

På grund av detta tar vi oss friheten att låta kryssarens förlisning stå som en symbol för Woods-artikelnns haveri, oavsett vad som är sant och falskt när det gäller kryssarens undergång.

Tillbaka till Woods.

I det följande avsnittet *Kan Ukraina stå emot*, försätter Woods att prata smörja:

Alla dessa vackra trotsiga ord [syftar på de varningar som västmakter riktade mot Kreml innan anfallet], står i kontrast till att Biden och hans gäng aldrig haft den ringaste avsikt att ge Kiev militärt stöd. Deras enda bidrag till den nuvarande krisen var en oändlig rad av stridslystna uttalanden, med hot om de ”allvarliga” (men ospecifika) konsekvenser som skulle följa på en rysk attack.

...

Särskilt vidriga var de rabiata ropen från London. Om upphetsade tal kunde vinna krig, skulle den korkade retoriken som levererades från det brittiska underhuset fått hela den ryska armén att fly tillbaka till sina baracker så snabbt de bara kunde.

Sanningen är ju den, att Ukraina under flera år försetts med stora mängder vapen och att armén även övats av västmakterna (främst USA och Nato). Vapenleveranserna har dessutom ökat kraftigt efter krigsutbrottet.

Det näst sista avsnittet har rubriken *Vad nu?*, där vi läser:

Även om det är för tidigt att säga att kriget är över, råder det ingen tvekan om att ryssarna mycket snabbt lyckats med allt de föresatt sig. Det är inte lätt att avgöra de exakta stämningarna bland det ukrainska folket. Det är i vilket fall inte samma i den östra delen, med många rysktalande, som i den västra delen som alltid lutat mer åt det nationalistiska hållet.

Men säkert dominerar desperation, pessimism och framförallt krigströtthet, med en stark önskan om fred och någon slags stabilitet. Putin kan mycket väl använda detta till att installera en pro-rysk regering i Kiev.

I själva verket har ryssarna inte ens 7 veckor efter offensivens början ”lyckats med allt de föresatt sig”. De har i stort sett inte lyckats med någonting, förutom att sprida död och fasa där de dragit fram, samtidigt som de ryska trupperna lidit stora materiella och personella förluster. Om vi ska tala om militära framgångar så är det hittills enbart Mariupol som platsar (och det bara med nöd och näppe – se ovan), till priset av förmodligen 10 000-tals döda civila och en stad som till stor del förvandlats till grus.

Det finns även andra brister i Woods’ artikel. Exempelvis berör han inte det faktum att utgången av ett krig sällan avgörs av bara militär styrka. Har inte historien lärt oss att det handlar om en kombination av militära, ekonomiska, politiska och sociala faktorer, och att ett mindre land mycket väl kan göra segt motstånd och även segra om motståndsviljan är stor och man får vapenstöd m m utifrån? Vietnameserna besegrade först Frankrike och sedan USA (de fick stöd av Sovjet och Kina), afghanerna Sovjet (de fick stöd av USA), algerierna Frankrike osv. Idag får Ukraina stöd av USA, EU och Nato, inte med direkt militär intervention, men med vapen, sanktioner mot Ryssland m m.

För tillfället har ryssarna övergett sina försök att inta huvudstaden Kiev och koncentrerat sina styrkor till östra Ukraina, med målsättningen att inta Donbass-området. Terrängen är här betydligt mer lämpad, jämfört med t ex området kring Kiev, för den typ av krigföring med stora pansarförband, som ryssarna föredrar. Dessutom har de kortare försörjningslinjer m m, och borde ha lärt åtminstone något av sina misstag tidigare i kriget. Detta betyder att förutsättningarna här är bättre för ryssarna att nå framgång. Avsikten är sannolikt att slå ut delar av den ukrainska armén, och inringa och isolera resten av de ukrainska styrkorna i östra Ukraina,

så att man kan stoppa tillförseln av förstärkningar, ammunition, mat m m, dvs svälta ut dem. Fast det återstår att se om det kommer att lyckas. Självklart är det i alla fall inte.

IMT brukar ofta hänvisa till Lenin, som många gånger betonade vikten av att erkänna och rätta till fel. Exempelvis skrev han i sin välkända bok "*Radikalismen*" – *kommunismens barnsjukdom* (1920):

Att öppet erkänna ett fel och avslöja dess orsaker, att analysera den situation som framkallat det, att omsorgsfullt diskutera medlen att korrigera felet – det är kännetecknet på ett allvarligt parti, det är att uppfylla sina skyldigheter, det är att fostra och skola *klassen* och sedan även *massorna*. När "vänstern" i Tyskland (och i Holland) inte uppfyller denna sin skyldighet, inte med största uppmärksamhet, omsorg och försiktighet tar itu med studiet av sitt tydliga fel så visar den just att den inte är *klassens parti* utan en cirkel, inte *massornas parti* utan en grupp av intellektuella och ett fåtal arbetare som efterapar de intellektuellas sämsta sidor.

Är det inte dags att ta Lenin på orden? Sådana här grova klavertramp går inte att sopa under mattan. Politiska motståndare kommer att dra fram dem när de tycker att de behöver misskreditera inte bara IMT, utan också andra som har rötterna i den trotskistiska traditionen.

För IMT – och Alan Woods – återstår att förklara hur man kunde publicera en så stollig artikel. Fortfarande, efter nära 2 månader, har man inte reagerat. Varför har ingen av organisationens medlemmar/sympatisörer protesterat, eller har man det och det nedtystats? I vilket fall som helst borde det vara hög tid att vakna, räta på ryggen, ta itu med att reda ut saken och återvända till verkligheten.